

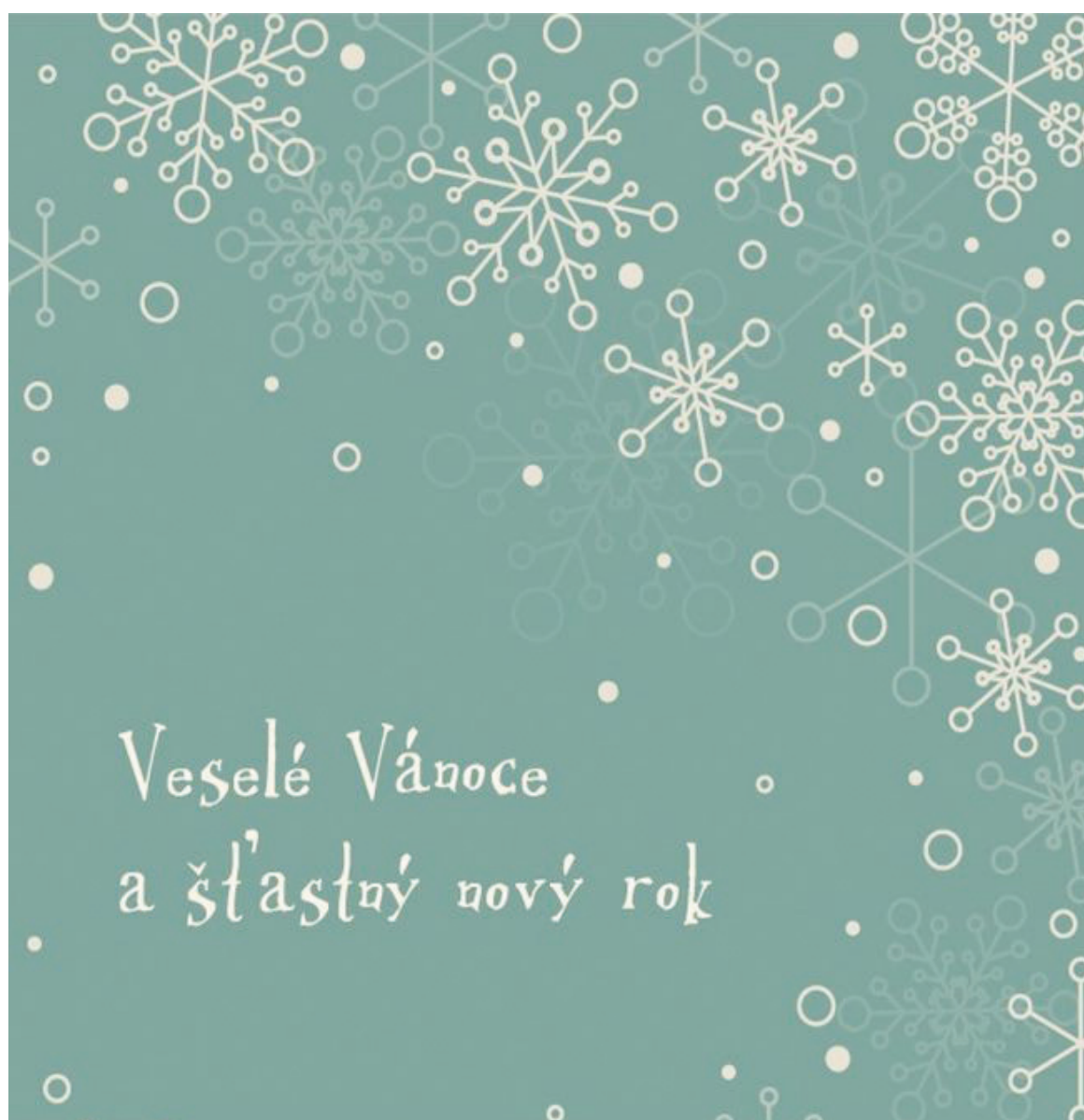


ŽEROTÍN

40
prosinec 2016
ročník XV
čtvrtletní zpravodaj
Obecního
úřadu Žerotín

OBSAH:

Slovo starostky - Ježíšek naděluje - Vánoční test - Poznáváme naše okolí - Velká podzimní výstava - Něco o sběratelství - Historie obce - Několik fórků - Správné odpovědi - Společenská kronika



Periodický tisk územního samosprávného celku • Vydává: Obec Žerotín • Žerotín 13, Litovel 784 01, IČO 00299758 • Registrováno u MK pod značkou: EČ MK ČR E 17321 • redaktor: Jiří Němec • Redakce mobil: 724 738 032 • email redakce: red.zpravodaj@seznam.cz • Názor autora článku nemusí být nutně názorem vydavatele, do textu autora nezasahujeme.

Uzávěrka příštího čísla: 28. února 2017

Slovo starostky

S nadcházejícím časem vánočním a koncem roku dochází k bilancování poloviny volebního období.

Po dokončení kanalizace se v letošním roce řeší napojení občanů, k dnešnímu dni ještě není napojeno 8 domácností, které nepředložily, kam odpadní vody vyváží, pokud předložily tak to není uloženo na čističku odpadních vod, nebo neodpovídá množství odpadních vod. Tato situace bude dále řešena. Letošními akcemi je oprava susedství Ukřižování na křižovatce na Újezd. Oprava stála 81.554,- Kč a dotace od Olomouckého kraje činila 40.777,- Kč. Další dokončenou akcí je vydání územního plánu Obce Žerotín. Územní plán byl vydán usnesením zastupitelstva ze dne 29. 11. 2016. Nyní probíhá vyúčtování dotace rovněž Olomouckému kraji, celkové náklady na pořízení územního plánu byly ve výši 165.000,- Kč a dotace bude činit 50 % což je 82 500,- Kč. Probíhá zhotovení projektu na zasilování pozemků pro výstavbu 12 rodinných domů. To je ve stádiu vyřizování územního souhlasu. Probíhají práce na projektu rekonstrukce veřejného osvětlení a nových chodníků s cyklopruhem. Rekonstrukce vozovky ze Šternberka do Uničova by měla být zahájena v březnu – dubnu příštího roku. Rekonstrukci provede Olomoucký kraj, v rámci této rekonstrukce bude vybudována nová dešťová kanalizace.

Toto je stručné shrnutí akcí, které se podařilo v letošním roce realizovat. V současné době jsou vypisovány nové dotační tituly, uvažujeme o rekonstrukci podlahy a osvětlení sálu v KSZ, o pořízení kontejnerů na třídění odpadu a rozšíření sběrných míst v rámci obce a štěpkovače větví. Po dokončení projektů budeme usilovat o dotace

na zasilování pozemků pro výstavbu rodinných domů, nové osvětlení a opravu chodníků.

V letošním roce jsme stejně jako loni přijali 4 pracovníky z Úřadu práce na veřejno-prospěšné práce. Myslím, že všichni měli co dělat a jejich navýšení je v obci vidět, hlavně na úpravě hřbitova, udržování pořádku ve „vémole“ natření všech zábradlí na mostech, natření nástěnek, zábradlí na KSZ, a hlavně nová výmalba čekáren. Doufám, že nám čekárny tak čistě vymalované dlouho vydrží. Dotovaný úvazek těchto pracovníků byl prodloužen do konce měsíce března 2017. Na zimní období jsou připraveny práce, jako je malování, úklid společných prostor. V případě příznivého počasí další úprava „vémola“, údržba zeleně, stříhání keřů a stromů, práce na opravě koupaliště.

Nemalým problémem zůstává pro příští rok oprava koupaliště. Na koupališti po jeho napuštění docházelo k úniku vody, který denně činil 40 m³. Z důvodu tohoto úniku byl provoz koupaliště ukončen. Bylo zjištěno, že k úniku docházelo v rozích mezi dnem a bočními stěnami kde byly objeveny velké praskliny. V současné době se řeší způsob napojení čističky a oprava prasklin bude pravděpodobně provedena novou betonáží dna koupaliště. Bude ještě záležet na finanční náročnosti opravy, provoz koupaliště je každoročně ztrátový. Nemalým problémem stále ještě zůstává třídění odpadů. V případě obdržení dotací dojde k navýšení sběrných míst v obci. Chtěla bych tímto vyzvat občany k důsledné separaci hlavně bioodpadu, který mají možnost ukládat do vlastního kompostéru a tak snížit množství komunálního odpadu ukládaného do popelnic a náklady

na jeho likvidaci. Mnoho z nás si stále ještě nevyzvedlo kompostéry a tím nedochází k důslednému třídění. Pro další období bude proto docházet k namátkovým kontrolám obsahu popelnic na komunální odpad. V případě velkého obsahu bioodpadu nebudou vyvezeny. V příštím roce bychom chtěli pokračovat v roznosu pytlů na plasty a tetrapaky do domácností. Občané, kteří dojíždějí do zaměstnání, mimo obec mají malou možnost si pytle na třídění vyzvednout. Sledujeme tímto navýšení třídění plastů a tetrapaků.

Za uplynulý rok bych ráda poděkovala zastupitelstvu obce za jejich pomoc při mé práci a vyzdvihnout naši jednotu při rozhodování a vyslovit přání aby nám to takto vydrželo do konce volebního období.

Všem spoluobčanům přeji jménem svým i jménem zastupitelstva a Obecního úřadu klidné a spokojené prožití svátků vánočních v novém roce pevné zdraví, spokojenost a dobrou vzájemnou spolupráci.

Srdečně Vás také všechny zvou na

- Vánoční koledování a punč, které se uskuteční dne 16. 12. 2015 v 16.30 hod sraz u kaple odkud průvodem půjdeme k vánočnímu stromku, kde bude živý betlém, a děti zazpívají koledy a následně přejdeme na KSZ, kde bude připraven punč, hrníčky na punč si budete moci zakoupit. Budou to hrníčky s motivem naší kaple a nápisem Obec Žerotín. Vánoční koledování pak bude pokračovat koncertem skupiny A. M. Úlet

- Vánoční jarmark dne 21. 12. 2016 v budově školy, zahájení od 16.00 hod

- Silvestrovskou zábavu 31. 12. 2016 na sále KSZ, pořádanou Rádiem KOUDA.

Starostka obce JUDr. Jarmila Capková

Ježíšek naděluje dárky už 470 let

Kdysi dětem naděloval dárky Mikuláš či Barborky a nad jejich půstem a disciplínou bděly strašidelné maškary. Víte, jaké tradice dodržovali naši předci?

Pátrání po skutečném datu narození Ježíše, který si až později „vysloužil“ přívlastek Kristus, je prakticky beznadějně. Není znám ani rok a ani roční období, natož snad den jeho zrodu. Administrativa v Judeji byla nespolehlivá, doklady chybí, a tak se musí odborníci spoléhat jen na evangelia, proroctví a astronomické mapy. Zato pátrání po datu, kdy domácí začal o Vánocích navštěvovat štědrý Ježíšek, je o poznání snazší. Existují totiž písemné záznamy. Zrod Ježíška je totiž zaznamenán v účetní knize německého kazatele a reformátora Martina Luthera.

„Luther bojoval proti uctívání svatých a chtěl věřící vrátit k tomu podstatnému, tedy k učení Ježíše Krista. A proto i dárky od svatého Mikuláše u Lutherů nahradily ty od Ježíše,“ vysvětluje Jan Pohunek z etnografického oddělení Národního muzea. Paní Lutherová tu změnu poznačila do účtů: zatímco v roce 1536 ještě vánoční výdaje označuje jako „dárky od Mikuláše“, o deset let později už tu stojí „dárky od Krista“. Inu, důkladní Němci... Trvalo to sotva čtvrt století a „Christkind“, který dětem naděloval jablka, oříšky a modlitební knížky, se přehoupl do Saska a dál do protestanských rodin v Podkrušnohoří. Nová tradice tak úspěšně zakořenila.

„Neznamená to ovšem, že Ježí-

šek úplně vytlačil Mikuláše, obě postavy dál působily vedle sebe. Navíc české prostředí je otevřené k různým oslavám, takže tu dodnes nadělují oba,“ potvrzuje etnolog to, co všichni právě zažíváme i po téměř pěti stoletích – nejprve potkáváme skupinky Mikulášů, čertů a andělů a za dalších devatenáct dnů musíme připravit slavnostní entree pro Jezulátko.

Celým čtyřem týdnům, kdy se čeká na jeho velký příchod, se říká advent. A jak se píše v internetové encyklopedii Wikipedia, „je to doba radostného očekávání příchodu Spasitele, duchovní přípravy na Vánoce, doba rozjímání a dobročinnosti“.

Původně to však byl především čas půstu, kdy měl člověk dumat nad svými hříchy. Aby nehlobal jen tak naplano, pomáhaly mu v tom roztodivné postavy, mnohé poměrně nemilosrdné a s nevybíravými metodami.

Stačí nechat promluvit etnografku Danuši Sedlákovou: „Na to, jestli děti dodržují půst, dohlížela například přísná Peruchta. Vypadala strašidelně, měla děsivou masku a u pasu řeznický nůž. K ní patří známé Mulisy, mulisy neboli Modli se, modli se. Kdo půst na Štědrý den porušil, tomu rozpárala břicho a vycpala ho koudelí.“

Naštěstí se na Peruchtě už zapomnělo, stejně jako se zavřela historie nad krvelačným Žberem, který chodíval 13. prosince v Kojetíně. Ten trestal neposlušné děti podobně jako Peruchta, po vsi táhnul vozík s koudelí, zlobivcům jí nacpal břicho a pak je odvedl

pryč,“ líčí Jan Pohunek.

Fuj, zdá se vám, že je to dost hrůzy i na dospělého? Tak pozor, adventní panoptikum je ještě pestřejší a pořád hodně děsuplné.

Nijak laskavé totiž nebyly ani takzvané Lucky, které při obchůzce kontrolovaly, jak má hospodyně uklizeno a zda náhodou nepředelen. A aby bílé přízraky nevybočovaly z řady, i ony píchaly děti do břicha a hrozily, že jim ublíží, když se nebudou postit.

„Na svatého Ambrože, tedy 7. prosince, hlídala u kostelů postava bíle oblečeného Ambrože ve špičaté čepici, s rouškou přes tvář a metlou v ruce. Ten rozhazoval dětem cukrátku, ale kdo se je odvážil sebrat, toho s koštětem honil a bil,“ popisuje etnolog další poměrně surový zvyk, o jehož původu se mnoho neví.

Abychom trochu vyspravili pověst našich předků, připomeňme i pár dobráků, kteří dětem především nadělovali.

Byl mezi nimi samozřejmě Mikuláš. A nebo Barborky – děvčata s vlasy sčesanými přes obličej, která děti zkoušela z náboženství. Hodným dětem pak nadělily pár drobností pokroutek nebo ovoce. I když už Barborky ve třetím tisíciletí obydlí neobcházejí, zůstala zachována alespoň jiná tradice, totiž uříznout 4. prosince pár větviček z třešně či višně a počkat, zda do Štědrého dne rozkvetou.

Z podkladů MF Dnes upravil Jiří Němec

Vánoční test

1. Co znamená latinské slovo advent? symboly, jako je zlaté prasátko, magie jmelí, pálení purpury a příprava obřadního pečiva?
2. Proč se říká, že hospodyně nesmí vstát od štědrovečerního stolu?
3. Proč se dávají ve stavení do oken svíčky?
4. Ze které země pochází zvyk zavěšování větvičky jmelí v místnosti?
5. Kde mají původ pohanské rituály a
6. S jakou přírodní událostí je spojena předkřesťanská podstata oslav vánočních svátků?
7. Z čeho se skládá tradiční český vánoční pokrm muzika?
8. Co bylo hlavní složkou pučálky,
9. Co je to myrha, kterou přinesli tři králové Ježíškovi?
10. Čemu se dřív říkalo štědrovka nebo húska?

Správné odpovědi jsou na straně 12

Poznáváme naše okolí Olomouc

V zářijovém zpravodaji roku 2013 jsme se poprvé vydali na toulky okolím Žerotína. Navštívili jsme všechny světové strany a takřka všechny významnější turistické cíle. Svou pouť v dnešním zpravodaji končíme v Olomouci a jeho centru.

Samozřejmě, nebylo nic snazšího, než se vydat třeba po směru hodinových ručiček opět na cestu. Určitě bychom objevili další a další krásná místa, která by si zasloužila zmínku a pozvání k návštěvě. Kdo ví, třeba se po čase k toulkám naší krásnou Hanou zase vrátíme.

Ona to je vlastně jen taková ochutnávka. Domů – paláců a jiných tím či oním významných staveb je Olomouc proslulá. Samotná radnice, orloj, soubor kašen a další místa, která k nám oprávněně jezdí obdivovat turisté. Takž my se rozloučíme připomínkou několika domů v centru Olomouce.

Edelmannův palác

Renesanční Edelmannův palác stojí na Horním náměstí č. 5, naproti severní fasádě radnice. Byl vytvořen v letech 1572–1586 sjednocením dvou gotických domů pro významného měšťana a konšela Václava Edelmana. Tento dvoupatrový dům má boha-



tě zdobenou fasádu. Trojúhelníkové výseče nad oblouky zazděných lodžií zdobí vegetabilní ornament, pod okenními parapety jsou kamenné reliéfy s biblickými výjevy. Vstupní portál nese kromě rodinného znaku Edelmannů i symbolizované portréty Václava Edelmana a jeho syna.

Roku 1719 se palác stal majetkem města, od roku 1816 zde sídlili pevnostní velitelé, mezi nimi i polní maršálek Jan Josef Václav Radecký. Jeho pobyt připomíná pamětní deska,

osazená do hlavního průčelí v roce 1892.

V letech 1850–1853 byla provedena dostavba zadního traktu s bočním křídlem a hlavním schodištěm pro provoz dočasně přemístěné radnice. Přestavba paláce v historizujícím duchu proběhla v letech 1869–1871.

Petrášův palác

Petrášův palác se nachází na Horním náměstí naproti sloupu Nejsvětější Trojice. Palác byl přestavený ze dvou



kamenných gotických měšťanských domů a prodloužený do dvora ve 2. polovině 16. století. Budova barokního paláce má menší vnitřní dvůr, kde se dochovaly renesanční arkády. Po barokní přestavbě získal palác charakter reprezentačního sídla se schodištěm takřka zámeckého typu. Průčelí paláce zdobí prolamované suprafenestry a vstupní portál s atlanty. Hodnotné interiéry paláce mají novorokokovou úpravu.

Palác proslavila jak jeho architektonická podoba, tak historický počín Josefa Petráše. Ten zde roku 1746 založil první učenou společnost na území rakouské monarchie, nazvanou Societas incognitorum.

Hauenschildův palác

Renesanční palác byl vystavěn kolem roku 1583 měšťanskou rodinou Hauenschildů z Fürstenfeldu. Jedná se o rozlehlou třípatrovou budovu na rohu Lafayetovy ulice s Dolním náměstím. Původně zde stála gotická budova, ze které se dochovaly pouze klenuté stropy.

Dochovaný rozlehlý mázhaus s původními renesančními klenbami a průčelí s bohatou renesanční kamennou výzdobou, ať již se jedná o portál či nárožní arkýř s figurálními reliéfy. Výzdoba arkýře čerpá náměty z příběhů v Ovidiových Metamorfózách. Průčelí prošlo barokní úpravou na počátku 18. století, nejvyšší patro je novodobou nadstavbou. V letech



1744–1768 se v domě hrávalo divadlo, ve dvoře pro něj byl vybudován zvláštní sál. Pamětní deska u vchodu do dnešní Hanácké hospody připomíná fakt, že se zde, v tehdejší hostinci „U černého orla“, při svém olomouckém pobytu ubytoval roku 1767 salcburský kapelník Leopold Mozart s ženou a dětmi. Mladý Mozart v Olomouci i přes svou nemoc komponoval a složil zde 6. symfonii F-dur.

Měšťanský dům U Zlatého jelena

Patří do souboru 15 privilegovaných kupeckých domů, nazývaných „Pod Bohatými krámy“ a zmiňovanými už v roce 1362. Nárožní palác vznikl spojením dvou středověkých domovních parcel. Pozůstatkem starého jádra jsou gotické a renesanční sklepy a přízemní místnosti zaklenuté pozdněgotickými síťovými hřebínkovými klenbami z 15. století, doplněnými jedním polem vrcholně gotické cihelné žebrové klenby. Renesanční přestavba obohatila objekt o nárožní arkýř a otevřené podloubí. Pozdně barokní fasáda byla klasicistně upravena při nadstavbě dalšího patra. Domovní znamení vzniklo po roce 1739, kdy dům vlastnil Tobiáš Hirsch.



Salmův palác

Raně barokní palác byl postaven na místě tří měšťanských domů hrabětem Julusem Salmem v 2. polovině 17. století. Nachází se na dnešním Horním náměstí. Nejvýznamnějším detailem je dochovaný portál od kameníka Lorenze Seegera. Vrcholně barokní úpravy, prováděné olomo-

uckým stavitelem Wolfgangem Reichem, upravily a doplnily štukovou výzdobu průčelí. Stavitel Johann Freywald v roce 1791 zvýšil palác o třetí patro a zastřešil mansardovou střechou, která byla po požáru v roce 1906 nahrazena nízkou sedlovou.



Arcibiskupský palác



Olomoucký arcibiskupský palác patří mezi významné raně barokní stavby na Moravě. Vznikl podle projektu italského architekta Filiberta Lucheseho na místě staršího renesančního paláce. Tvoří jej sedm dvoupatrových křídel obíhajících dva vnitřní obdélníkové dvory. Dlouhá uliční fasáda má bohatě členěné průčelí se třemi portály. Ve vnitřní dispozici podtrhuje palácový charakter stavby reprezentační schodiště a slavnostní sály. V interiéru se dochovala původní barokní štuková výzdoba místností. Biskupská rezidence prošla mnoha přestavbami, kterých se účastnili

přední evropští architekti a malíři. Poslední větší přestavba byla realizována po požáru v roce 1904 za arcibiskupa Františka Bauera. V rezidenci, kde pobývalo mnoho významných panovnických návštěv, usedl na císařský trůn roku 1848 František Josef I.

Vila Primavesi

Secesní vila vídeňské provenience vychází z anglické halové dispozice. Nachází se v zahradě nad městskými hradbami a je citlivě zakomponována do historického jádra města. Vila byla budována jako městské sídlo bankéřské rodiny Otto a Eugenie Primavesi. Na výzdobě interiérů se podíleli tehdejší přední umělci. Pat-

řil k nim rodinný přítel Anton Hanak, který pro ně navrhl obložení jídelny s měděnou kašnou „Živá voda“, sochu ponocného a spoustu dalších děl. Dalším významným umělcem, podílejícím se na výzdobě vily, byl výtvarník a architekt Josef Hoffman a malíř Gustav Klimt.

Z umělecky velmi cenné původní vý-



zdoby vily se dochoval pouze zlomek: mozaika ve vstupní hale, fontánka v hale a sloup, na němž byla umístěna socha Modlitby v zahradě.

Už v příštím 41 čísle se můžete těšit na první část nesmírně zajímavé „exkurze“ do dějin hospodaření v Žerotíně a to prostřednictvím knihy, která teprve čeká na své vydání a jejíž rukopis máme k dispozici. Jedná se o „Staré žerotínské zvyky a obyčeje II“, s podtitulem „zvyky a obyčeje při sklizni plodin“. Jejím autorem není nikdo jiný než pan ing. František Hejnar.

Podle internetových podkladů zpracoval Jiří Němec

Velká podzimní výstava výpěstků

Letošní mrazivé počasí v době, kdy sady byly plné květů, vyvolávalo obavy o množství a kvalitě úrody na našich zahrádkách. Obavy se ukázaly jako opodstatněné, poněvadž zejména meruňky a třešně byly silně poškozené chladem. Naštěstí jabloně, hrušky a další ovoce nedoznalo tak velké pohromy, úroda byla sice snižena, sklepy nebyly tolik plné, ale naši již tradiční výstavu se přesto podařilo uskutečnit.

Na stolech byla k vidění expozice jablek, hrušek, ořechů, hroznů a dalších podzimních plodů,

Pulty s výpěstky se skvěly díky panu Kobylkovi, Lakomému, Géblovi, Čoukovi a dalším. Krásný dekorativní prvek vytvořila kolekce dětí ze základní a mateřské školy a představila jejich šikovnost a zručnost. Výstavu obohatil svojí bohatou sbírkou kaktusů p. Jiří Lukeš z Moravské Huzové a fotografiemi krajiny p. Veský z Bohuňovic.

Již druhým rokem jsme se mohli obdivovat výrobkům klientů Domova pro osoby se zdravotním postižením Vincentinum ze Šternberka.

Z kategorie přestavení svých výrobků předvedla svoje umění v oblasti keramika p. Kotková a výrobky z imitace proutí p. Radka Štiková z Řídeče.

To byl výčet přespolních vystavovatelů a nyní ti naši. Fotografie přinesl pan Krejčí, pan Vrána, paní Lada Sejáková, své krajinkářské obrazy naší Hané i divoké krásy Jeseníků dodal již tradičně Jan Hubáček.

Další tématickou oblastí byla ochutnávka konzumních odrůd brambor, hodnoceno bylo celkově 7 odrůd a dle chuti byla nejlépe hodnocena odrůda Adéla dále Marabel a jako třetí odrůda Antonie.

Po oba dny probíhala ve vestibulu expozice dušičkových vazeb a drobné pohoštění, tentokrát na téma muffiny a cupcakes. Poděkování o starostlivost patří paní Buchtové a Vránové.

Svoje oblíbené recepty představila JUDr. Capková, p. Motáňová, p. Sejáková, p. Čouková, p. Kunstová, p. Lucie Buchtová, p. Hubáčková, p. Kočišová, p. Kučeráková, p. Vaňáková a p. Vránová.

Starostlivost a zájem o drobné domácí mazlíčky představili veřejnosti naši

mladší občané a v neděli po obědě se fandilo a tleskalo králíčkům. Chovatelé ze Štěpánova nám předvedly ukázkou „Králíčího hopu,“ to je pro králíky přizpůsobená překážková dráha, kterou pod vedením králík překonává. Každé zdolání překážky bylo úsměvné.

Pokud je chovatelství na jakékoliv úrovni Váš koníček a máte zájem setkávat se s dalšími chovateli, neváhejte a kontaktujte nás:

mail: chovatele.stepanov@centrum.cz
nebo mobil: 774 710 391

Obecní úřad děkuje Všem, kteří se výstavy zúčastnili jako vystavovatelé, dále všem, kteří se jakkoliv podíleli na přípravě a konání této akce a všem občanům za návštěvu.

Jiří Vrána



foto: Jiří Vrána

Něco o sběratelství

Přišla na to řeč u piva v „letní zahrádce“ naší hospody. Běžná témata jsme vyčerpali, nebo se nám do nich ani nechtělo a tak poměrně rychle jsme z aut, sportu, cestování a dovolenkových zážitků sklouzli ke koníčkům.

Každý z nás pěstujeme nějakého. Ono i nicnedělání je svým způsobem koníček. Někdo sbírá zážitky, někdo motýly, další se kochá svou sbírkou mincí. Pamatuju, že jako dítě školou povinné, jsem se s nadšením vrhl na dopisní známky, potom na krabičky od zápalek. Později jsem to zkusil s pohlednicemi a taky s odznaky. To byla doba, kdy každá továrna, každá obec, každý hrad nebo muzeum a spolek, měly svůj odznak na špendlíku. Bůh ví, kde je dnes těch krabicím s mými sběratelskými pokusy konec. Nebyl jsem tím správným sběratelem. Takových nás byla většina. Jsou ovšem mezi námi jedinci, kteří kouzlu sběratelské vášně propadnou. To se potom sbírají věci vskutku roztočivé. Parní lokomotivy, auta, izolační porcelánové součástky elektro soustav, minerály, kinder figurky, plechovky, zbraně, marionety a další a další sortiment nepřeborného množství.

Pár zanícených sběratelů máme i v Žerotíně. Před časem jsem zpovídal Honzu Hubáčka s jeho nočními motýly, potom Roberta Venského s jeho sbírkou rádií a dnes tedy, po dohodě právě u letního piva, si budu povídat se sběratelem Martinem Trokanem o jeho sbírce.

S Martinem si tykám a tak v rozhovoru nebudu předstírat, že je tomu jinak.

Martine, sbíral jsi něco jako kluk?

No, jak už jsi v úvodu říkal, od všeho něco. Nálepky od sýrů, dokonce

od sirupů, známky. Měl jsem nějaké album po dědečkovi, ale všechno skončilo bůhví kde. Nakonec jsem zůstal u pivních etiket.

Jak dlouho pivní etikety sbíráš?

Řekl bych tak od patnácti let. Ale přerušovaně. Vletěla do toho škola, vojna. Teprve potom jsem se k tomu zase vrátil.

Jak se stane, že sbíráš zrovna tento artikl?

To je zajímavé, že zrovna můj táta mě na to přivedl. On dělal ve Strojobale – strojírný potravinářských strojů. Z titulu své funkce běhal po pekárnách, po sladovnách, po lihovarech a po pivovarech. Sem tam se nachomýtl do nějaké ústředny, nebo lahvárny a přivezl mě odtamtud ten obrázek, který jsem si já jako kluk schovával doma v kuchyni pod sklo. A tím vlastně začínala moje sbírka.

Máš nějaké raritní kousky, nebo alespoň nějaké zvláštní či vzácnější etikety?

Dá se říct, že mám. Sběratelé se člení na ty, kteří sbírají třeba jenom Českou republiku, někdo se zaměřuje na exotiku. Já jsem taková směska všeho, od všeho mám kousek, ale zaměřil jsem se hlavně na Afriku, protože jsem zjistil, že celý svět nejsem schopn obsáhnout. Díky tomu tou Afrikou mohu dnes konkurovat i špičkovým sběratelům některými raritními kousky.

Afrika mě překvapuje. Samozřejmě je to obrovský kontinent, vždyť jen do Sahary by se vešla celá Evropa. Jako běžný laik mám pořád takový předsudek, že civilizovaná Afrika je Egypt, Alžír, Maroko a na jihu Jihoafrická republika a celý zbytek jsou v uvozovkách do-

morodci, křováci. Ale ono tomu tak ve skutečnosti není.

Přesně s těmihle reakcemi se vždycky střetávám. Kde kdo si myslí, že v Africe mají tak leda nějaké banánové pivo, ale já jsem zjistil, že mimo ty státy, které mají prohibiční zákony, a tedy zákaz alkoholu, je v Africe asi padesát států, které pivo mají.

Ochutnal jsi nějaká africká piva, od kterých už máš etiketu?

Shodou okolností jsem zrovna před čtrnácti dny byl na burze v Martině, kde se takové raritky objevují a tak jsem měl možnost ochutnat nigerijské pivo.

A dá se pít?

Ona řada afrických států má evropské pivovary a tak člověk rozdíl někdy ani nepozná. Ano, dalo se pít, bylo dost podobné těm našim.

Je známo, že mnohde po světě se vaří piva, která jsou chutí na hony těm našim vzdálená. Našinec by po ochutnání ani nepoznal, že pije pivo.

To mě taky celkem zajímá. Sbírám o tom i novinové články, a různé reportáže. Leckde jsou i recenze na ten který pivovar a jejich pivo. Z toho je patrné, že některá se z našeho pohledu fakt pít nedají, ale z toho, co jsem sám ochutnal, tak se pít dalo.

Čím se africké etikety liší od těch evropských?

Já mám raději ty starší, ze kterých se dá vyčíst všechno. Etiketu správně zařadíš, jsou tam adresy a jsou té Africe bližší. Dýchá z nich ta exotika, třeba jsou na nich africká zvířata. Dneska už se tam tlačí Evropa a etikety jsou dost podobné těm, které známe

z domova. A navíc z nich nevyčteš skoro nic. Takže mě táhnou hlavně starší etikety, to co se k tomu kontinentu skutečně váže.

Je těžké získat etiketu z tak vzdáleného kontinentu?

Já se vrátím k tomu, když jsem s tím sbíráním začínal. Na mnoha etiketách se objevovala na zadní straně adresa. Tu tam nechávali sběratelé, jako kontakt na sebe. Začal jsem s nimi komunikovat. Dřív to sběratelství bylo i o tom, že jsme si navzájem dopisovali. Když se dnes podívám do svých starých zápisů, tak tam najdu tisíce adres stejných bláznů, jako jsem já. Neříkám, že získat nové kusy do sbírky, dříve nebylo těžké, bylo, ale bylo to o hlavně o vyměňování. Dnes, kdy existují burzy, lze získat spoustu zajímavých kousků, ale už jde hlavně o peníze. Něco to holt stojí. Získat nové věci lze dnes i na internetu, na aukru, prostě možností je více.

Mají sběratelé pивních etiket své sdružení, svou organizaci, podobně jako třeba numismatici?

Chodívám v Olomouci do našeho klubu. Vždy první neděli v měsíci se scházíme. Klub o asi padesáti členech. Ale už se začínáme redukovat. Mladé lidi to moc netáhne, mají jiné zábavy. Klubů po republice je hodně, vydáváme svůj klubový časopis, pořádáme burzy, na kterých právě získáváme nejvíce.

Co by sis přál získat, a jak je to těžké?

Jedním z mých cílů a přání vždycy bylo, abych měl ve své sbírce alespoň jednu etiketu z každého státu na světě, ve kterém se vaří pivo. Dnes, z celého světa je to asi sedm států, ze kterých nemám zastoupení. Z mé oblíbené Afriky mám všechny státy. Jedna je však asi pro všechny z nás nedostupná a to je Somálsko, které vařilo, je to tak deset – patnáct let nazpět pivo. Tu etiketu mám jen na obrázku. Tu etiketu dnes vlastní na celém světě tak maximálně pět sběratelů. Tak tu bych chtěl. Dnes už ten pivovar neexistuje. Jedná se vskutku o velmi vzácný kousek.

Prohlížím si šanon s etiketami jižní Ameriky. Obdivuji, jak přehledně, podle jednotlivých států, jejichž charakteristika je uvedena vždy před každou kolekcí pивních etiket tamních pivovarů. Je tam uveden název státu, kde se rozkládá, kolik má obyvatel a tak dále, hotový zeměpis. Z pestrobarevné škály etiket úplně přechází zrak a já skutečně žasnu a obdivuji zároveň a současně už chápu, co je na sběratelství tohoto druhu zajímavé a vzrušující. Martin mi zároveň dál podává informace.

V současné době už na to moc času nemám. Pořád si říkám, jak se do toho pořádně pustím až na důchod. Moc mě baví, když etiketu získám a následně s ní takřkajíc

„cestuji“. Podívám se do mapy, odkud pochází, co je kolem toho místa zajímavého. Tím si tak trošku čistím mozek od každodenních běžných starostí.

Byl jsi už vůbec, když jsi zaměřený hlavně na Afriku, v některé africké zemi?

S tím je potíž. Nesnáším letět letadlem a dokonce ani lodí, takže v tomto ohledu jsem odkázán jen na místa, kam dojedu autem. Takže do Afriky se nikdy nepodívám. Existuje několik zemí a míst, kam bych se podíval moc rád, ale dokud bude na mé straně ta překážka, tak si o tom musím nechat jen zdát.

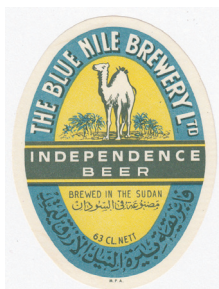
Ukážeme čtenářům alespoň pár etiket z tvé sbírky?

Určitě, něco vyberu a dodám.

Povídali jsme si ještě dál, třeba o tom, jak dokáží získávat exotické etikety třeba překupníci z Polska, jak na tom jako lukrativním obchodě vydělávají, že zajímavým teritoriem pивních etiket je třeba, pro někoho překvapivě, Rusko, a tak dále. Informací na všechny stránky našeho Zpravodaje. Takže třeba někdy příště.

Martine, děkuji za rozhovor a ať se ti podaří získat alespoň něco z vytčených met.

Rozhovor vedl Jiří Němec



Historie obce Žerotín na pokračování

X. Dějiny obce Žerotín v první polovině 20. století

Období první světové války

1. srpna 1914 v 8 hodin ráno přijel do Žerotína autem úředník okresního úřadu ve Šternberku k starostovi obce, panu Nemluvilovi a vyzval ho, aby dal ihned bubnem vyhlásit, že císař povolává do zbraně všechny vojíny do 42 let ve 24 hodinách a v téže době, že obec musí dodat 20 koní. Na tento rozkaz narukovalo příští den 28 bývalých vojínů, a byli dodáni požadovaní koně. Zároveň byl ihned proveden soupis hovězího dobytka na dodávky pro vojsko. Z toho, co bylo určeno na dodávky vojsku, nesmělo být nic prodáno.

V říjnu 1914 byl proveden odvod nových mladých branců a v prosinci mužů do 38 let, kteří byli povinni co nejdříve narukovat. Též byl nařízen další odvod koní. Obec musela dodat, mimo původních 20, dalších 18 koní.

Na osobu smělo být ponecháno do příštích žní celkem 54 kg žitné a pšeničné mouky. Veškerý přebytek nad tuto normu musel být odveden státu. Zemědělcům bylo nařízeno odvézt vlastními potahy sklizenou řepu do cukrovarů v Litovli a v Uničově. Z přepracování, stresů a depresí onemocnělo mnoho lidí. Také dobytek trpěl slintavkou a kulhavkou. Obec navíc musela posílat své občany na výpomoc do Haliče. Následkem toho vznikl nedostatek pracovních sil. Proto sem byl poslán na výpomoc větší počet Rusínů z východní Haliče.

Každý měsíc byla obec povinna dodávat 6 kusů hovězího dobytka, od 1 krávy denně 3 l mléka a ze zabitého vepře 3 kg sádla. Mimo to byly zavedeny potravinové lístky na chléb, mouku a tuky.

K válečným účelům byl zrekví-

rován (odvezen) zvon, na jehož stříbrný tón byli žerotínští občané dlouho zvyklí, proto jeho ztrátu nesli velmi bolestně. Následovaly pak válečné půjčky, další odvody a rekvizice.

Z počtu padlých v první světové válce připadá na poměrně malou obec Žerotín, která měla v oné době něco přes 500 obyvatel, 13 mrtvých a větší počet raněných.

Většina vojínů sloužila u 54. pěšího hanáckého pluku. Podle většího počtu padlých hned na počátku války lze soudit, že tento pluk byl zasazen do prvních bojů v Haliči, kde rakouská armáda utrpěla těžké porážky.

Obec Žerotín postavila k počtě padlým za války v malém parčíku na návsi důstojný pomník, na kterém jsou vyryta jména padlých s daty narození.

Období první republiky

15. června 1919 se konaly první volby do obecního zastupitelstva. Zúčastnily se jich dvě politické strany: republikánská strana a nezávislí. Prvním starostou naší obce v osvobozené vlasti byl zvolen František Čouka, z čísla 15.

Mezi prvními činy byla pozemková reforma. Mezi občany byla rozprodána zemědělská půda bývalého panství Lichtenštejnů.

13. července 1919 nás postihlo velké krupobití. Bylo poničeno až 90 % obilovin. Také bylo zavedeno do některých stavení elektrické osvětlení. Bylo však velmi drahé. Jedna žárovka stála 400 Kčs.

Rok 1921 se vyznačoval velkým suchem. Nepršelo od jara do září. Studně vyschly, potoky byly bez vody. Pro dobytek se voda dovážela z Tepličky. Byla založena obecní knihovna a umístěna u Mau-

lerů. Místo pro ni nebylo vhodné, takže byla brzy přestěhována do obecní kanceláře.

V roce 1922 se místní občané rozhodli zakoupit nový zvon. Byla uskutečněna sbírka, která vynesla 6 321 Kčs. Za starý zvon obdržela obec 700 Kčs a Františka Opluštilová věnovala 1 007 Kčs. Nový zvon vyrobila firma Matoušek z Brna za 9 026 Kčs.

V roce 1923 bylo započato s výstavbou silnice Žerotín – Újezd. Obecním zastupitelstvem byla vybrána firma Josef Lechner z Olomouce. Nabídková cena byla navržena na 121 392 Kčs. Okresní úřad ve Šternberku však s touto firmou nesouhlasil a doporučil německou firmu ze Šumperka. Nová silnice si vyžádala přemístění kříže, který stál na křižovatce. Kříž byl přemístěn na druhou stranu, před dům p. Aloise Vyhnánka z čísla 7.

Taktéž bylo přikročeno k regulaci Tepličky, která byla příčinou častých jarních záplav. Byl regulován úsek od vtoku Tepličky do Oskavy až po most „Na trávníku“.

Ve volbách do obecního zastupitelstva kandidovaly dvě strany: republikánská a lidovci. Starostou byl zvolen Josef Motán z čísla 25.

V roce 1924 uhodil blesk do „staré školy“ č. 66. Následkem toho shořela celá střecha.

Bylo přikročeno k sestavení přípravného výboru pro založení hasičského sboru. Předsedou byl zvolen Ladislav Svoboda z čísla 10. Přihlásilo se 38 členů a 63 členů přispívajících.

V roce 1925 se narodilo 16 dětí. Velkou záslužnou činností v kultuře zaujímal místní organizace Sokola, a to nejen ve cvičení těla,

ale i ducha. Mimo pravidelného cvičení bylo sehráno 6 divadelních představení.

Rok 1926 se vyznačoval velkými povodněmi. Velká voda se hnala na sousední Pňovice, kde hrozila velká katastrofa, zejména na obytné domy na kraji vesnice. Proto se pňovičtí rozhodli prokopat hráze a tak odvést vodu z oblasti rodinných domků. Voda se pak valila na pole žerotínských občanů. To vyvolalo velkou nelibost a nastal spor mezi oběma vesnicemi, který řešil až okresní úřad.

Zemědělská půda v obci byla velmi rozdrobena. Proto místní sedláci, jmenovitě Jaroslav Gébl z čísla 30, Antonín Nečesaný z čísla 23, Vladimír Škoda z čísla 35 a František Motán z čísla 3, navrhli pozemky scelit. Jeho provedení se nesetkalo s pochopením u mnoha hospodářů a tak trvalo ještě delší dobu, než se tento návrh uskutečnil.

V tomto roce se narodilo 23 dětí. V červnu tohoto roku vstoupil v platnost zákon na invalidní a starobní pojištění a to pro dělníky i čeleď. Do důchodu se mohlo jít v 65 letech.

Již v lednu 1927 postihla hovězí dobytek nepříjemná slintavka a kulhavka. Mléko z těchto postižených stájí se nesmělo dodávat do mlékárny, nesměla se pořádat žádná veřejná shromáždění, odpadly plesy. Této zákeřné nemoci u dobytka se hospodáři vždy obávali.

Pro velkou frekvenci na zdejší silnici bylo započato s výstavbou chodníku, a to od staré školy po dům Františka Motáně, čis. 3.

V roce 1928 byla zvláště krutá zima. Teplota klesla až na -20 °C. Brzy však pominula a rolníci mohli již začátkem března sít jařiny. Jan Hammer z čísla 6 odprodal část svých pozemků na konci vesnice a tak vznikla nová výstavba

celé ulice.

Rovněž začátkem roku 1929 uhodila tuhá zima. Začala 1. ledna a skončila koncem března. 14. února bylo naměřeno -37 °C. Takovou zimu si nikdo z žijících nepamatoval. Zmrzlo velké množství ovocných stromů a rolníci nemohli dlouho vyjet do polí, pro velké množství sněhu. I ve škole byly vyhlášeny zimní prázdniny. Aby toho nebylo ještě dost, přehnala se 21. června velká vichřice s krupobitím a napáchala velké škody na plodinách.

V roce 1930 nastává velká hospodářská krize. Je dokončována lesní reforma. Lesní majetek Jana Lichtenštejna, ze střeňského lesa je rozdělen mezi Štěpánov (50 ha) a Žerotín (30 ha).

Začíná jednání o dokončení regulace Tepličky od „Husara“ po Strukov. V tomto úseku má tok Tepličky neurovaný průběh, se samými ohyby. Po březích rostlo velké množství vrbových keřů. Pruty z těchto vrb sloužily na pletení košíků, čímž si zdejší chudina vydělávala pár korun, hlavně při dlouhých zimních večerech. Za stodolou Floriána Klanici, byl velký důl, který sloužil zdejší mládeži ke koupání. Rovněž „V chaloupkách“ byl větší důl, sloužící čeledi k plavení koní.

Bylo zahájeno jednání o předlažbě silnice přes Žerotín. Práce na této předlažbě ze žulových kostek byly zahájeny v srpnu 1931.

Konečně došlo k odstranění dřevěné kůlny, stojící před novou školní budovou. V této kůlně bývala uložena hasičská stříkačka. Práce na jejím odstranění byly zahájeny 17. března. Na štítě této kůlny byla umístěna vývěsní tabule. Prostor před školou pak byl upraven v pěkný parčík. Teprve nyní vynikla krásná budova nové školy. Také byl postaven památník válečným obětem 1. světové války.

Mezi občany nastávají rozhádané poměry a tím upadá kulturní činnost. Přesto je nutno zmínit alespoň dvě vydařené akce. Jsou to oslavy 80. narozenin prezidenta Československé republiky T. G. Masaryka a veřejné cvičení místního Sokola, které se konalo 29. června. Narodilo se 17 dětí.

Celková výměra katastru obce v tomto roce (společně se Strukovem a Krnovem) činí 842 ha. Většina této půdy patřila mezi zemědělskou půdu. Celková výměra polí (orných půd) činila 533 ha, luk 216 ha, pastvin 32 ha, zahrad 12 ha a lesů 6 ha. Zbývající půdu tvořila tzv. nezemědělská půda. Do této kategorie patří zejména neplodná půda, zastavěná a ostatní plocha. Výměra zastavěné plochy byla 12 ha, neplodné půdy 5 ha a ostatní plochy 24 ha. Z hospodářských zvířat bylo v obci chováno 61 koní (jednalo se o čistokrevný chov), 285 ks skotu a 269 ks vepřového.

V srpnu 1931 byly zahájeny práce na předlažbě silnice přes Žerotín. Současně s komunikací bude provedena i kanalizace.

Volil se scelovací výbor. Scelovací projekt vypracoval Ing. Novák z Olomouce za 60 000 Kčs. Tato částka byla rozdělena mezi účastníky scelování, takže úhrada činila 50 Kčs za hektar.

V nových volbách byl zvolen starostou Vojtěch Vyhnánek z čísla 5. Sbírka na postavení pomníku padlým byla tak úspěšná, že zbyly nějaké peníze. Byl proto ustanoven okrašlovací odbor, který měl za úkol postarat se o úpravu pozemku před pomníkem. Členy tohoto odboru byli jmenováni: Antonín Nečesaný, Josef Růžička, František Čouka, Rudolf Kordina a Alex Bajer.

U příležitosti předání hasičské zbrojnice bylo uspořádáno hasičské cvičení.

Na místní občany velmi zapůsobil tragický odchod Josefa Růžičky, který zahynul zákeřnou rukou vraha při návratu ze zábavy z Pňovic. Byl náčelníkem hasičů a přes své mládí mohl pro obec vykonat mnoho záslužné práce. Celá obec truchlila nad jeho odchodem. V roce 1932 byla dokončena předlažba silnice přes Žerotín. Také byla vysoká nezaměstnanost (v důsledku hospodářské krize).

V roce 1933 stoupl počet žáků školou povinných z minulého roku z 68 na 86. Poprvé se objevuje odchod žáků na měšťanskou školu, i když pouze 1 žák.

Velká hospodářská krize a nezaměstnanost se prohlubuje.

Bylo provedeno vyúčtování předlažby silnice včetně provedení kanalizace.

V roce 1935 se začalo se scelováním pozemků. Bylo započato s napřimováním silnice mezi Žerotínem a Strukovem. Stará silnice tvořila mezi obcemi velký oblouk. V roce 1936 byla zřízena civilní protiletectká obrana. Velitelem v Žerotíně byl pan Ladislav Svoboda. V tomto roce byla rovněž napřimena silnice mezi Žerotínem a Krnovem. Regulace Tepličky vstoupila do závěrečné fáze.

Místní zemědělci, kteří byli členy Sokola, věnovali, v rámci scelování pozemků, několik arů svých po-

zemků sokolské jednotě pro stavbu sokolovny a hřiště. Pro stavbu sokolovny byl také vyčleněn pozemek v severní části obce.

V roce 1937 nabývá hospodářská krize takových rozměrů, že někteří občané, kteří si postavili nová stavení a zadlužili se, nebyli schopni tyto půjčky splácet a o svá stavení v dražbách přišli.

Období druhé republiky a Protektorátu Čechy a Morava

V důsledku odstoupení Sudet se Žerotín spolu se sousedními vesnicemi, Pňovicemi, Hnojicemi, Strukovem a Želechovicemi, stal v roce 1938 pohraniční vesnicí.

V roce 1939 ustává společenský kulturní život. Lidé se uchylují k četbě knih, což se projevuje ve zvýšeném množství knih půjčovaných v obecní knihovně.

V roce 1940 byl Žerotín určen zdravotním střediskem. Do Tepličky havaroval německý letoun. Nastává zatýkání odhalených ilegálních pracovníků. Z žerotínských občanů byli zatčeni a odsouzeni: Julius Kameníček, Daniel Krejčí, Bohuslav Motáň, Karel Motáň, Aleš Šišma a Vojtěch Válek. Odsouzení byli na dva až pět let.

V roce 1941 dochází k zastavení činnosti Sokola. Jeho majetek byl zkonfiskován a odvezen do Německa. Každý majitel nemovitosti

si musel pořídit německý prapor s hákovým křížem a ten při nařízených příležitostech vyvěsit. Projevují se velké potíže se zásobováním potravinami. Ten se projevil hlavně ve městech. Lidé vyjížděli do vesnic sehnat nějaké potraviny. Němci měli všude hlídky a prováděli kontroly.

V roce 1942 umírají v koncentračním táboře Bohuslav Motáň a Vojtěch Válek. Řadu stavení museli jejich majitelé opustit a na jejich místa se nastěhovali Němci.

V roce 1944 je pro válečné účely demontován a odvezen zvon z kaple svaté Marty.

Ve snaze zbrzdít neodvratný konec Němců povolávají naše chlapce na kopání zákopů. Odesly to ročníky 1921 a 1923. Hoši byli nasazeni do Dolního Rakouska k městu Winderdonau. Bylo tam o ně špatně postaráno. Málo jídla, zlé ubytování ve stodolách, nebo jen pod širým nebem. Na kopání protitankových zákopů byli z Žerotína nasazeni čtyři hoši.

Na zámku byla zřízena německá policejní stanice. Šest jejich členů mělo za úkol hlídat naše obyvatelstvo.

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ!

Tomáš Hrubý

A ještě několik fórků ke vstupu do nového roku s úsměvem

Černoch, syn bohatých afrických rodičů, vládců jakéhosi kmene, přijel studovat do Prahy. Po dvou měsících píše domů: „Milí rodičové, mám se dobře, do školy to mám kousek, ale koupil jsem si auto, učitelé jezdí autobusem...“ Obratem mu přijde šek na 4 miliony korun a dopis: „Milý synu, nedělej nám ostudu a kup si taky autobus!“

Ptali se G. B. Shawa: „Mistře, je pravda, že kdo se žení v pátek, je potom celý život nešťastný?“

G. B. Shaw odpověděl: „Ovšem, proč by zrovna pátek měl být výjimkou!“

Bohatá Angličanka poslala svého psa do speciální psí školy. Když se z ní konečně vrátil, začala se ho vyptávat: „Líbí se ti ve ško-

le?“ „Haf, haf.“ „Umíš už dávat pac?“ „Haf, haf, haf.“ „Dovedeš aportovat?“ „Haf, haf, haf, haf.“ „A naučil ses už nějakou cizí řeč?“ „Mňau, mňau.“

„Obdivuji vaše psy, ale nemohu přijít na to, co je to za rasu?“ „Ahoj – ahoj.“ „Proboha, co to je?“ „Česká odrůda italského Čau – čau!“

Správné odpovědi

1. Příchod
2. Protože by pak slepice neseděly na vejcích. Většina vánočních zvyků a pověr se týkala hospodářství, lidé se snažili všemi možnými způsoby zajistit hojnost do dalšího roku.
3. Aby trefily ke stolu i duše zemřelých předků, kterým se dokonce prostíralo u stolu.
4. Z britských ostrovů, dodnes tu mnoho lidí věří, že čím víc bílých bobulí jmelí má, tím víc štěstí na ně čeká v novém roce. Mimochodem latinský název jmelí je viscum, tedy lepidlo. Proto se lidé líbají pod snítkou jmelí, aby jim to „lepidlo“ pomohlo co nejdéle udržet svazek.
5. V kultuře Keltů.
6. Se zimním slunovratem. Proto se

také podle pozapomenuté pranostiky říká, že „na Boží narození (25. prosince), o bleší prevalence“. Den by měl být o pár vteřin delší, i když ...

7. Muzika (nebo taky odvárka či tomáškový kompot) se připravovala ze sušených švestek, jablek, hrušek a meruněk, které se rozvařily, okořenily, přecedily přes plátno, přidala se povidla, hrozinky, vlašské ořechy a perník. Směs se povařila a kaše se podávala horká v miskách. K tradičním pokrmům patřila na počátku 20. století.

8. Nabobtnalý hrách, který dse nachal 2 až 3 dny klíčit, se opražil a podával se buď nasladko (s medem a cukrem), nebo naslano (s pepřem).

9. Sušená vonná pryskyřice z myr-hovníku pravého.

10. Vánoce, která patří mezi nejstarší české obřadní pečivo. Podle tradice se kousek dával dobytku, další kousek se házel do studny, aby měla dobrou vodu, a kousek musel skončit v ohni, aby zůstal jen dobrým služebníkem.

Společenská kronika

Jubilanti:

Karolina Bartošová	91 let
Čestmír Gabriel	85 let

Do dalších let přejeme hodně zdraví a spokojenosti

Narodili se: Tereza Maitnerová
Vítáme ji do svazku obce

